

Caballé-Lacambra: tàndem intel·ligent

La Faràndula aclama la presència de la diva en benefici dels Amics de l'Òpera

Les sopranos Montserrat Caballé i Mirna Lacambra no han tingut carreres brillants en va. A part de les seves veus, que les han dut als millors escenaris del món, les dues companyes d'estudi tenen una intel·ligència escènica capaç de capgirar un espectacle de poc valor artístic en una emotiva vetllada aclamada pel públic.

Caballé i Martí, mare i filla, van provocar ovacions amb duets com de «Lakmé»

EDUARD ALSINA

Hi ha ocasions en què explicar la veritat és completament prescindible i redundat, sobretot quan aquesta ja és el comentari genèric al vestíbul d'un teatre com La Faràndula i entre la gent que va pagar fins a 50 euros per assistir, dimarts, al recital de Caballé. La cantant va regalar la seva presència a l'Associació dels Amics de l'Òpera de Sabadell i va actuar acompanyada de la soprano Montserrat Martí, el tenor Alejandro Guerrero, i el pianista Manuel Burgueras.

En qualsevol cas, la diva barcelonina va plantejar un programa molt intel·ligent en relació a les seves possibilitats vocals, començant per una ària de l'òpera tardobarroca *Demofonte*, de Luigi Cherubini, amb la que va co-

mençar el recital. La resta de les seves intervencions també estaven molt ben triades, com el tema de Charles Gounod *Ni l'or ni la grandeur*, que tècnicament necessitava un cant més operístic, tenia frases curtes. Igualment, el duet que va fer amb la seva filla, Montserrat Martí, tenia com a element substancial els 'piani'. Era el popular duo de *Lakmé*, de Délibes, amb el que va acabar la segona part.

El menys comprensible va ser *Canticel* de Toldrà, interpretada a l'uníson per les dues sopranos, fet que va evidenciar el contrast tímbric, sonor i tonal entre les dues veus. En canvi, en el bloc sarsueller final, les intervencions de Caballé van

tornar a ser idònies, completades amb el duet *Zapateado* de Barbieri amb la seva filla i la *Berceuse* d'Offenbach (com a bis), encara més ben triat. Caballé va acompanyar la posada en escena amb el seu conegut sentit de l'humor.

Moments efusius

Al seu costat, les joves veus de Martí i Guerrero van propiciar els moments més efusius de la nit lírica. El més convincent va ser el tenor rossellonès, que va lluir un timbre clàssic –al gust del que escriu, no és del millor– i va explicar els textos amb bons matisos i uns 'piani' encomiables. Amb una delicada versió de *Rosó* es va posar el públic a la butxaca,

per exemple. L'altre ingredient de la nit, Montserrat Martí, va dotar La Faràndula d'espectacularitat, amb peces d'important lluïment, com *Yo quiero a un hombre*, de Caballero, o *In questo semplice* de Donizetti.

Va mostrar uns aguts aflautats prou aconseguits, però sovint apareixia una veu angulada que enfosquia el so. L'element més millorable van ser els plantejaments plans del discurs global de cada peça.

En tot cas, una nit glamorosa, bona per tancar el 25 aniversari de l'AAOS, del que es recordarà més intensament el recital del tenor Josep Bros.

DAVID RAMON

«Una amistat incòlume»

L'espectacle de dimarts a la nit a La Faràndula va tenir com a colofó final l'agraïment damunt l'escenari de Mirna Lacambra, presidenta, i de tota la Junta de l'Associació d'Amics de l'Òpera de Sabadell (AAOS). Amb veu emocionada, l'ànima de l'òpera va recordar la seva amistat des de ben joves, una amistat «que s'ha mantingut incòlume», que vol dir sense lesió o dany. «M'has fet molt feliç», deia una Lacambra de veu trencada.

L'emotivitat va ser recíproca. Entre petons i abraçades entre les dues sopranos, Caballé també va recordar els somnis compartits de joventut, i va honrar Lacambra amb la frase: «Amb tants d'honors que s'han fet a molta gent, la que ha fet grans coses per l'òpera a Catalunya ha estat aquesta dona», que de jove ja deia que la lírica també havia d'arribar als «teatres petits».

Lacambra va aprofitar novament aquella gran ocasió per reclamar i insistir en la necessitat d'un teatre nou enlloc del que es va construir per fer teatre per a infants.

El violinista Roger Gich toca sonates a Belles Arts

Amb la pianista Ana Carro de Prada

REDACCIÓ

L'Acadèmia de Belles Arts convida aquest vespre (19.30 hores) el violinista sabadellenc Roger Gich, que oferirà un complet recital amb la pianista Ana Carro de Prada. Concretament, abordarà tres sonates essencials en el repertori per a violí i piano, obres de W.A. Mozart, L. van Beethoven i Robert Schumann.

Roger Gich, format al Conservatori de Sabadell, s'ha format també a Santiago de Compostel·la després d'haver completat els estudis al Conservatori Superior de Barcelona. Ha col·laborat amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, la de Cambra d'Andorra i la de Cambra de Granollers. Com a solista, ha format duos amb els pianistes Esther

Balash i Jordi de la Torre, i també ha preparat programes com a Trio amb Anabel Arias (piano) i Cristina Benítez (violoncel). Dins del món de la música de cambra forma part del quartet Drago.

La barcelonina Ana Carro sol formar duet amb el violinista Santiago Juan, exconcertino de la Simfònica del Vallès, alhora que com a solista ha guanyat els concursos de més anomenada de Catalunya i el Jugen Musiziert d'Àustria, país que l'ha becat per assistir a cursos de Maria João Pires i Joaquín Achúcarro.

El recital arriba pocs dies després del concert del duet del també sabadellenc Josep Colomé i José Enrique Bagaría, donant l'oportunitat de gaudir d'importants violinistes de la ciutat ■

Els dos músics compten amb trajectòries notables

Albert Jordà porta el seu pop-folk a L'Hotel

REDACCIÓ

El cantant Albert Jordà (veu del grup de pop-rock Papa:Noes) presenta aquesta nit (23h) el seu projecte en solitari de cantautor de pop-folk al cicle de Nits a L'Hotel de Matadepera. El tarragoní marca la clara tendència que sempre ha volgut: anar contra corrent, sense complexos ni paràmetres a l'hora de fer cançons, segons s'explica a la presentació de l'espectacle.

Concretament, Jordà proposa un pop-folk alternatiu amb alguna pinzellada psicodèlica, ja que Jordà que és un seguidor de la música més vanguardista que tampoc no oblidia els més clàssics. El repertori en directe es basa amb temes nous i de Papa:Noes ■